

Sidste søndag efter Hellig tre konger 2013

Tekster: 2 Mos 34,27-35; 2 Pet 1,16-18; Matt 17,1-9

Salmer:

747 *Lysets engel går med glans*

298 *Helligånden trindt på jord*

164 *Øjne, I var lykkelige*

-

162 *Det var kun en drøm*

321 *O, Kristelighed! v. 6-7*

260 *Du satte dig selv i de nederstes sted*

Glimt af Gud

Glimmer og guld

Jesus siger til sidst i fortællingen til disciplene: Rejs jer og frygt ikke – Han rører ved dem med sit ord og rejser dem op – og de går ned til det daglige liv efter at have været en tur i himlen.

Men hvad var det, de oplevede på bjerget – og som gjorde, at Peter straks ønskede at slå teltpælene i og blive?

Ja, jeg tror de oplevede lys i mørket. De oplevede at være en blandt de kendte. De oplevede noget andet end verdens og deres eget mørke.

Og efter at have vandret sammen med Jesus i Matthæusevangeliet blandt alle mulige og umulige mennesker med sindssyge, mærkelige sygdomme og efter de havde hørt de fuldstændigt vanvittige og uopnåelige krav i bjergprædiken til dem om f.eks. at elske deres fjende og ikke dømmе andre, så tror jeg de var glade for nu - *endelig* – at få lidt ud af det hele. Se noget andet end alle de besværlige mennesker og de umulige fordringer.

Nu blev de endelig anerkendt i nærheden af deres idoler: Moses, Elias og Jesus.

Når Peter gerne vil blive på bjerget, så er det måske lidt ligesom da vores statsminister, i forbindelse med et møde under Nobel Pris-overrækkelsen i Oslo i december, møder en kendt skuespillerinde fra en amerikansk serie.

I et klip fra YouTube ser vi Helle Thorning-Smidt storme ud af sin bil med sine securityfolk lige i hælene og med ordene: "Jeg er Danmarks statsminister" henvender hun sig til Sarah Jessica Parker fra tøseseerien over dem alle, "Sex and the City", for at få en autograf!

Jeg ved ikke om sammenligningen helt holder, men den menneskelige begejstring over alt, der glimrer og lyser i ens nærhed – det vil vi gerne alle sammen

fastholde ind i mellem - om vi er statsministre eller disciple eller almindelige mennesker.

Glimt af forklarelse

Her på bjerget bliver de tre disciple forklarede. De får et glimt af fortidens store – Moses, der repræsenterer loven, og Elias, der repræsenterer profeterne. Og så hører de en røst fra den lysende sky, der siger: "Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!"

Ham de fulgtes med, Jesus, overgik altså alt det, lovens bogstav og profeternes røst, som de tidligere havde holdt sig til.

Og denne oplevelse overmander disciplen Peter, så han får lyst til at fastholde øjeblikket.

Søren Kierkegaard har et billede på Guds møde med os dødelige. Det er "øjeblikket".

Det er det øjeblik, hvor den lodrette, guddommelige akse krydser den vandrette, jordiske akse.

Og når det sker i vores menneskeliv, så forvandles man også selv og får pludselig blik for, at Guds lys ikke kun findes bag de tykke mure i kirken, men strækker sig ud i verden - som de gør i Ingemanns salme: "Lysets engel"

Dan Turrell og Lysets engel

Dan Turrell, digteren med de sortmalede negle, skriver i sin bog med udvalgte digte af Ingemann ("Lysets engel") morsomt og bevægende om sit første møde med den allerførste salme vi sang i dag: Lysets engel går med glans:

Da jeg hørte det første vers: "Lysets engel går med glans" besvimede jeg, for første gang i mit liv. Jeg faldt sammen og blev båret ind i et klasseværelse, hvor jeg vågnede nogle minutter senere, stadig mumlende – sagde de – om Lysets engel.

Dette billede var så stærkt og rent, at det kunne ramme selv en 10-årig gadedreng i hjertet eller livet, under en morgensang man, barn og barn imellem, ellers kun opfattede som en lejlighed til at parodiere og gøre nar. ... Lysets Engel væltede mig – bogstaveligt.

Lysets Engel gik gennem skolens mure og ud i Vangede. Verden var ikke mere den samme.

Sådan rammer Gud os ind imellem. Og efter disse møder, disse øjeblikke, så er verden blevet ny.

"Lysets engel går med glans" er som skrevet til vores nye altertavle her i Ulfkær Kirke. Her ser vi netop *Gud Fader*, der er symboliseret ved Guds øje, der udsender livets lys.

Uden lys er der mørke, lys er farver, nuancer i regnbuen, nuancer i en uendelighed, skønhed og kærlighed til skaberværket.

Jesus og lyset

Skabelsens lys fra Guds øje kan gå ind de mørkeste steder.

Jesus går som lysets engel ind de allermørkeste steder i vore liv. Han er blevet et helt almindeligt menneske som os, kød som os, han døde vores død – opstod for os – og han går stadig ind i de allermørkeste steder i vort liv – nøjagtig som da lyset jog ind i kaos og spredte mørket på skabelsens allerførste dag.

Og netop derfor nytter det heller ikke noget at slå sig ned på bjerget, som Peter så ivrigt foreslår. For det er ikke på bjerge, at livet med Gud skal leves.

Det er fint, at man fra toppen af verdens bjerge kommer til at stå overfor en skønhed af en anden verden, som man ikke altid kan få øje på helt nede ved jorden. Godt at løfte blikket lidt, som vi siger. De fleste af os, der har stået på toppen af et bjerg, tror jeg kan genkende dette.

Men pointen i evangeliet er vel netop, at hver gang vi er på vej op på bjerge, måske for at finde Gud, - da er den kristne Gud på vej ned!

Ned til os, hvor vi har hjemme til dagligt. Der hvor vi kæmper med hinanden og hverdagens grå trælshed. For selv i hverdagen er Gud - og han har lyset med – helt ind i vores hverdag.

Han er der som det lys, der ledte de hellige tre konger til himlens kongesøn i Bethlehem Hellig tre kongers søndag.

Og det er det samme lys, som vi møder, når Gud, med din næstes milde hånd, rejser dig op til en ny dag.

Det lys, Jesus Kristus, der på forklarelsens bjerg sagde til de fortumlede disciple og i dag til os:
"Rejs jer, og frygt ikke!" Amen!